MIHAI IGNAT

PRINȚESA CARE SFORĂIA

Cîștigătoare a Concursului UNITER

Cea mai bună piesă românească a anului 2020

În **Selecția finală**, au mai fost nominalizate:
Stockholm de Ana Sorina Corneanu
Tăcerea de Mihai Ignat
Game over de Cristina Cozma
Operațiunea „Vampirul” de Radu Popescu

Concursul se desfășoară
sub egida și cu sprijinul

CASEI REGALE A ROMÂNIEI

Editură a UNITER

Coperta: **Dan Stanciu**
Redactor: **Elena Popescu**
Tehnoredactare: **Marieta Ilie**

Colecția **PIESE NOI**
Seria **DRAMATURGI ROMÂNI**

MIHAI IGNAT

TEATRU

PRINȚESA CARE SFORĂIA

Editura UNITEXT
București, 2021

(piesă pentru copiii între 7 și 70 de ani)

Această piesă permite și încurajează cu bună știință interacțiunea cu publicul, în consecință și improvizația.

PERSONAJE:

Prințesa

Regina

Regele

Guvernanta

Sfetnicul

Vraciul

Făt-Nefrumos

Prințul de Aur

Prințul Diamantelor

Prințul de Platină

Doamna de companie 1

Doamna de companie 2

Doamna de companie 3

Halebardier 1

Halebardier 2

Curteni, pleavă

SCENA 1

Regele, Sfetnicul, apoi Regina, Prințesa, Doamnele de companie etc. Făt-Nefrumos e și el în mulțime, urmărind ce se întâmplă.

Sala tronului. Regele intră precipitat. E întâmpinat de Sfetnic.

REGELE: (*Agitat*) Au venit?

SFETNICUL: Acum intră pe poartă, regele meu.

REGELE: Deci au venit!

SFETNICUL: De ce ești așa agitat, regele meu?

REGELE: De-aia! Ce-ntrebare!

SFETNICUL: Doar n-au lipsit decât două săptămâni, regele meu.

REGELE: Ha! (*Se burzuluiește*) Auzi, de când îmi spui tu, bătrâne învechit în rele, „regele meu”?!

SFETNICUL: Păi nu ești regele meu?

REGELE: Al tău, al șambelanului, al curtenilor, al tuturor! Dar sună cam ciudat…

SFETNICUL: De ce ciudat, re– (*Se oprește*)

REGELE: De parcă… m-ai luat în stăpânire! De parc-aș fi supusul tău, nu stăpânul tău.

Ha!

SFETNICUL: Vai, vai, nicidecum, re– majestate! Să-mi sară ochii din cap dacă–

REGELE: Păi să-ți sară, sfetnice, să-ți sară!

SFETNICUL: (*Uluit*) Pof– pof– pof– pof–tim?!

Regele râde, brusc binedispus.

REGELE: Ce ochi ai făcut! Hi hi hi! Ochi de broască perpelită! Hi hi hi!

SFETNICUL: (*Spre public, strâmbându-se ironic*) Ce simț al umorului… Voi chiar râdeți la așa ceva…?

Intră Regina, precipitată. E bine dispusă.

REGELE: Doamnă…

REGINA: Domnul meu… Ce bine să vă revăd!

REGELE: Nu mai puțin fericit, draga mea!

Se îmbrățișează. Intră doamnele de companie. Ele îi fac loc Prințesei. Prințesa e desăvârșită. Frumusețea și perfecțiunea ei îți iau ochii. Regele o cheamă la ea, regal și-n același timp părintesc.

REGELE: Vino, copila mea minunată!

Prințesa se apropie, face o reverență, apoi se lasă îmbrățișată. Nu e doar foarte frumoasă, ci și îngâmfată.

REGELE: (*O ia de la piept, o privește în față*) Ești tot mai frumoasă, fiica mea…!

PRINȚESA: Sunt cea mai frumoasă, tată.

REGINA: O, dac-ai ști cât de admirată a fost de curtea Regelui Opus! I-a cucerit pe toți.

PRINȚESA: E și normal, dacă sunt perfectă!

DOAMNA DE COMPANIE 1: Are o statură potrivită!

DOAMNA DE COMPANIE 2: Are un ten desăvârșit!

DOAMNA DE COMPANIE 3: Are o talie de viespe!

DOAMNA DE COMPANIE 1: Are picioare superbe!

SFETNICUL: Nu știu, nu i le-am văzut niciodată.

DOAMNA DE COMPANIE 2:Vă spunem noi că sunt superbe!

DOAMNA DE COMPANIE 3: Are un chip de înger!

DOAMNA DE COMPANIE 1: Are mâini delicate!

DOAMNA DE COMPANIE 2: Are un păr de invidiat!

DOAMNA DE COMPANIE 3: Are un nas fără cusur, nici prea mare, nici prea mic!

DOAMNA DE COMPANIE 1: Are pomeți de păpușă!

DOAMNA DE COMPANIE 2: Are o frunte potrivită!

DOAMNA DE COMPANIE 3: Are buze apetisante!

DOAMNA DE COMPANIE 1: Are ochi de smarald!

DOAMNA DE COMPANIE 2: Are umeri rotunzi ca merele!

DOAMNA DE COMPANIE 3: Are genunchi delicați și netezi ca niște pietre șlefuite de mare!

SFETNICUL: Nu știu, nu și-i arată niciodată.

DOAMNA DE COMPANIE 1: Are… tot ce-i trebuie și cum trebuie!

DOAMNA DE COMPANIE 2: Nimic nu-i lipsește, nimic nu-i prisosește!

DOAMNA DE COMPANIE 3: Respirația ei este o boare parfumată!

DOAMNA DE COMPANIE 1: Glasul ei întrece privighetorile!

DOAMNA DE COMPANIE 2: Mersul ei este cel mai grațios!

DOAMNA DE COMPANIE 3: Mișcările ei sunt perfecte!

PRINȚESA: Sunt perfectă, tată!

DOAMNELE ȘI CURTENII: E perfectă!

REGELE: Da, așa este, fiica mea!

REGINA: De bună seamă că ești perfectă.

CORUL SUITEI: Perfectă! Perfectă ca un portocal! Perfectă ca un trandafir!

PRINȚESA: Ca un trandafir…?! Un trandafir are spini!

REGINA: Ca o gladiolă, draga mea!

CORUL SUITEI: Ca o gladiolă de perfectă! Perfectă ca luna!

PRINȚESA: Ca luna?! Luna are pete!

REGELE: Ca soarele, fiica mea!

CORUL SUITEI: Da, da, da! Perfectă ca soarele de pe cer ! Perfectă ca soarele! Ca soarele!

Prințesa se lasă în voia valului de osanale:

Imnul admirației invidioase

Poate fi interpretat în întregime de către corul admiratoarelor sau ca duet între cor și Sfetnic.

CORUL: Desăvârșită, perfectă ca soarele!

Nici nu atinge Terra cu picioarele!
Desăvârșită, turnată-n unic tipar
Ursitoarele datu-i-au har după har!
În ochi are stele, cum noi nici nu visăm.

SFETNICUL: Ce ne rămâne? În laude s-o-ngropăm!

CORUL: Păru-i de aur lucește – unduiește!
Niciun ochi frumusețea nu i-o răpește!
Bujori înfloresc în obraz, fruntea-i pură.

SFETNICUL: Zâmbetul ei străpunge orice armură!

CORUL: Fragedă gură, buze în roșu carmin
Doar să le vezi – te vindeci de orișice chin!
Brațe fără defecte și umeri rotunzi!

SFETNICUL: Uiți că-n lume există și oameni bolunzi!

CORUL: Degete fine prelungi de pianist…
Dar ea poate să fie orice artist!
Sânii, o sânii, de ei să nu mai vorbim!

SFETNICUL: Unici crescut-au și nu-i voie să-i privim!

CORUL: Talia-i subțire de viespe fără ac…
Taie răsuflarea de bogat ori de sărac!
Șolduri de sirenă te lasă fără grai!

SFETNICUL: Pe pământ să fim oare sau poate în rai?!

CORUL: Picioare zvelte, superbe, zvăpăiate…
Lichefiază minți, opresc și atentate!
Făptura-i minunată ne umilește, zău!
Vrem să-i fim supuse, nu ne gândim la rău!

SFETNICUL: Și mai are ceva perfect… rotund tare…

CORUL: Câtă îndrăzneală, ce nerușinare!
(Fir-ar să fie, dreptate totuși are…)
Noi nu ne putem ridica până la ea
Noi suntem pulbere, prințesa e o stea!
Viața noastră o-nchinăm perfecțiunii!

SFETNICUL: Se trezesc, o doamne, din străfund străbunii!

CORUL: Desăvârșită, perfectă ca soarele!
Frumusețea-i trece toate hotarele!

Brusc se aud trompetele care anunță oaspeți de seamă. Intră cei trei prinți. Temenele în fața fețelor regale etc.

REGELE: Dragi oaspeți, bine ați venit!
Iat-o pe Prințesa Desăvârșită!

GUVERNANTA: (*Aparte, spre public*) Ăsta-i un pleonasm.

REGELE: (*Spre Guvernantă*) Tacă-ți fleanca!

GUVERNANTA: Dacă-i prințesă, normal că-i desăvârșită.

REGELE: Iată cea mai frumoasă fată din Univers, imaculată ca prima ninsoare a iernii…

GUVERNANTA: (*Spre public*) …că doar nu a verii…

REGELE: …strălucitoare ca soarele și perfectă ca nimeni altcineva!

PRINȚUL DE AUR: Majestățile Voastre… sunt onorat să cer mâna Prea-strălucitoarei Prințese, Luceafăr de Dimineață și Luceafăr de Seară totodată… Cu voia Majestăților Voastre și cu îngăduința Neasemuitei Prințese, îi pun la picioare inima mea și darul cel mai de preț: o rochie țesută din fire de aur, cu o trenă așijderea și un voal aidoma…

Depune toate darurile în brațele Guvernantei.

PRINȚESA: Hm… Nu-i rău, Prințule, dar… nici de ajuns.

Face semn, Doamnele de companie iau darul și-l duc în spate.

PRINȚUL DIAMANTELOR: Neîncetat de frumoasă Prințesă, eu, umilul și neîncetatul tău admirator, îți pun la picioare inima și trupul meu, plus bonus un covor de diamante pe care să calci fără să mai atingi vreodată pământul!

Prințesa calcă pe covorul de diamante, încântată. Dar „își revine”, reluându-și atitudinea îngâmfată.

PRINȚESA: Mda… Se putea și mai bine, prințule…

Semn, Doamnele mătură diamantele spre dos.

PRINȚUL DE PLATINĂ: (*Intimidat, presimțind eșecul*) Neasemuită Prințesă, iată aici inima, trupul și toată aura mea energetică, toate ofrande ale iubirii mele! (*Prințesa dă să-l concedieze*) Și… și… un cufăr cu sute și sute de podoabe

din cea mai nobilă materie din lume, platina !

PRINȚESA: (*Strâmbă din nas*) N-am nevoie de nici o bijuterie ca să-mi fac cunoscute frumusețea și perfecțiunea mea perfectă !

Face semn, cufărul e târât de toată suita, cu chiu cu vai, în spate.

PRINȚUL DE AUR: (*Și-a făcut curaj*) Minunată Prințesă... Alchimiștii regatului meu au reușit să găsească formula transformării oricărei materii în aur! Îți voi pune în mâini această formulă, al cărei secret e păstrat cu sfințenie, pentru ca să devii cea mai bogată ființă din lume!

PRINȚESA: Mai știe cineva această formulă?

PRINȚUL DE AUR: Păi... inventatorii ei...

PRINȚESA: Să-mi fie predați imediat și dup-aia mai stăm de vorbă!

PRINȚUL DE AUR: De îndată, preamărită Prințesă!

PRINȚUL DIAMANTELOR: (*Face un pas în față*) Nemaiauzită Prințesă... Îți voi face acte pe toate minele de diamante din Regatul meu, ca să fii deplina lor stăpână!

PRINȚESA: Și minele din afara regatului tău?

PRINȚUL DIAMANTELOR: (*Transpirând*) Păi... nu sunt ale mele...

PRINȚESA: Când vor fi, atunci mai stăm de vorbă!

PRINȚUL DE PLATINĂ: (*Se încumetă și el*) Nesfârșit de frumoasă și de nemaipomenită Prințesă...! Eu îți voi oferi... luna de pe cer!

PRINȚESA: (*Descumpănită, dar numai pentru câteva clipe, căci izbucnește în râs, amuzându-se copios*) Ce să fac eu cu luna de pe cer?! (*Râde ca apucata*) Auzi, luna de pe cer! Ce caraghios! (*Brusc serioasă, celor trei Prinți deopotrivă*) Când veți avea cu adevărat ce să-mi oferiți, abia atunci să vă întoarceți la superbele, inegalabilele, de top-model picioare ale mele. Și cel ce va fi ales îmi

va putea săruta degetele de la picioare tot restul vieții sale!

Prințesa iese, urmată de suită. Regele și Regina își ating antebrațele și ies, încercând să atenueze purtarea fetei prin propria lor eleganță și prin propria atitudine cumpătată.

SCENA 2

Halebardier 1 și Halebardier 2, apoi Regina, apoi Regele.

Anticamera dormitorului Prințesei. Halebardierul 1 picotește, celălalt patrulează prin fața ușii.

HALEBARDIER 2: (*Oprindu-se brusc*) Hei, trezește-te!

HALEBARDIER 1: (*Tresărind din somn*) Hă?

HALEBARDIER 2: Te-ai instalat bine acolo. Ai început și să sforăi.

HALEBARDIER 1: Eu nu sforăi.

HALEBARDIER 2: Te-am auzit.

HALEBARDIER 1: Nevastă-mea spune că nu sforăi.

Halebardier 1 ridică din umeri. Își reia patrularea. Halebardier 2 adoarme la loc. După câteva clipe, începe să sforăie.

HALEBARDIER 2: (*Oprindu-se*) Băi, ziceai că nu sforăi!

HALEBARDIER 1: (*Trezindu-se*) M-a verificat: eu nu sforăi.

HALEBARDIER 2: Știi ceva? Ce-ar fi să mai patrulezi și tu! Că– (*Tace brusc*)

HALEBARDIER 1: Ce-i?

HALEBARDIER 2: Eu aud un sforăit…

HALEBARDIER 1: Nu-i al meu!

HALEBARDIER 2: Șșșșșșșșșșșșșșșșșșșșșt!

Halebardier 1 tace. Amândoi ciulesc urechile. Fac ochii mari.

HALEBARDIER 1: Nu se poate!

HALEBARDIER 2: No way!

Își lipesc câte o ureche de ușă. Ascultă. Se dau brusc înapoi, speriați.

HALEBARDIER 1: Nu-i adevărat!

HALEBARDIER 2: Și totuși… Sforăitul se aude de acolo…! (*Arată ușa*)

HALEBARDIER 1: (*Speriat*) Nu poate fi!

HALEBARDIER 2: E cu neputință!

HALEBARDIER 1: (*Spre public*) Voi auziți…? Vă spune eu, e ceva nemaipomenit!

HALEBARDIER 2: (*Spre public*) Ceva nemaiauzit!

HALEBARDIER 1: Prințesa… sforăie!!!

Verifică insistând cu urechile lipite de ușă. Intră în panică.

HALEBARDIER 1: Ce dra– (*Către public, jenat*) Pardon! (*Către Halebardier 2*) Ce ne facem?!

HALEBARDIER 2: Ce „ne" facem? **Noi** nu facem nimic. Tăcem mâlc, ne încheiem rondul și gata!

HALEBARDIER 1: Nu, nu! În nici un caz! Trebuie să raportăm!

HALEBARDIER 2: De ce?!

HALEBARDIER 1: Păi știi bine de ce! Orice lucru suspect trebuie raportat, așa am primit ordin.

HALEBARDIER 2: Sforăitul de-acolo (*Arată spre ușă*) nu e „orice" lucru suspect!

HALEBARDIER 1: Ai dreptate, dar... Ai mai auzit tu de vreo prințesă care să sforăie?!

HALEBARDIER 2: (*Spre public*) Voi ați auzit ? Scrie în vreo poveste, în vreun basm, că regii, reginele, prinții și prințesele... SFORĂIE?!?!

Pe neașteptate apare Regina.

REGINA: Ce-i hărmălaia asta?! O s-o treziți pe prințesă!

HALEBARDIER 1: Ne-a trezit ea pe noi.

HALEBARDIER 2: (*Dându-i un ghiont Halebardierului 1*) Majestate, iertare! Noi doar–

REGINA: (*Întrerupându-l*) Voi doar ce?! Voi vreți să vă stea picioarele unde vă stă capul?!

HALEBARDIER 2: (*Spre public, scărpinându-se în cap*) Hă? Nu era... invers...?!

HALEBARDIER 1: Prealuminată stăpână, noi... am auzit ceva... din dormitorul prințesei...

REGINA: Ceeee?! Cum s-auziți?! N-ați auzit nimic! Nu aveți cum s-auziți!

HALEBARDIER 2: Preabună stăpână, dar totuși cu toate astea… știți… se aude…

REGINA: Știți ce-aud eu? Scârțâitul funiei de care o să atârnați în dimineața asta la ora omletei!

HALEBARDIER 1: (*Palid*) Îndurare, stăpână!

HALEBARDIER 2: (*Speriat*) Dar… SFORĂIE!!!

Regina îl privește zăpăcită.

Nu ca un unter-ofițir, da' sforăie…!

Regina se sufocă de indignare.

(*Cu frică*) Prințesa, zic…

REGINA: (*Izbucnește*) Ștreangul vă așteaptă! Un milion de bice! Securea gâdelui! Ghilotina! (*Spre public*) Chiar dacă nu s-a inventat încă!

HALEBARDIER 2 și HALEBARDIER 1: (*În genunchi*) Îndurare, stăpână ! Ascultați și-o să vă convingeți!

REGINA: Bineeeeeeeee! Liniște! Șșșșșșșșșșșșt! Dacă m-ați mințit – și sigur m-ați mințit – acolo unde vă stă capul…

HALEBARDIER 2: …o să ne stea… știm…

REGINA: Cum îndrăznești?!

HALEBARDIER 2: Eu doar completam…

REGINA: Gura! Să n-aud musca!

HALEBARDIER 2: (*Aparte și încet spre Halebardier 1*) Nu era „Să aud musca”…?

Halebardier 1 îi face semn să tacă. Regina se apropie de ușă, pune urechea. Ascultă. Se desprinde de ușă.

REGINA: E limpede. Ați îndrăznit s-o denigrați pe Ființa Perfectă!

HALEBARDIER 1: (*Cu îndrăzneală îngrijorată*) O fi făcut o pauză…

Regina îl fulgeră cu privirea. Halebardierii sunt în genunchi, tremurând, implorând. Regina le face semn să-nceteze. În liniște absolută, dinspre dormitor se aude un

sforăit subțirel, delicat, feminin... Dar sforăit.

REGINA: (*Înverzită*) Tu (*Spre Halebardier 2*), după Majestatea Sa, acum! Tu (*Spre Halebardier 1*), la ștreang!

Halebardier 2 iese într-o clipită, Halebardier 1 a rămas cu gura căscată.

HALEBARDIER 1: Dar eu... de ce...?!

REGINA: Fiindc-ai avut dreptate! Fiindcă m-ai făcut să rămân și să aflu adevărul! Dacă plecam, scăpam pământul de voi și eu habar nu aveam că fii-mea... oh, Doamne... SFORĂIE!!! Ceea ce, oricum, e imposibil!

Halebardier 1 privește stupefiat spre public. A rămas fără replică. Regina își aranjează capotul și bigudiurile. Pune urechea la ușă. Ascultă. Întâi zâmbește, satisfăcută. Brusc, chipul i se alarmează. Se lipește de ușă, schimbă urechea etc. Se desprinde, cu mâinile la gură. Dă să spună ceva spre public, dar renunță, dând din mână cu dispreț. Intră, buimăcit, Regele, însoțit de Halebardier 2.

REGINA: Majestate, nenorocire!

REGELE: Hai că n-o fi dracu-așa de negru…

REGINA: Ba este, bărbate! E negru ca smoala! Negru-tuci. Negru ca un câine turbat în cerul gurii!

REGELE: Ha!

REGINA: Ascultă, te rog, la ușă.

Regele se conformează. Clipește nedumerit, apoi îi pică fața.

REGELE: Prințesa, odorul nostru, lumina ochilor mei… SFORĂIE?!?! Imposibil!

REGINA: Ai dreptate! Prințesele nu sforăie! Iar prințesa noastră – nici atât!

REGELE: Singura explicație… singura explicație… ar fi… (*Se-ntoarce spre halebardieri*) A intrat CINEVA în dormitorul prințesei?!? Ștreangul vă mănâncă!!

HALEBARDIER 2: (*Spre public*) Nu închisoarea…?! Că eu așa știam că–

REGINA: (*Siderată, Regelui*) Doar nu crezi că… prințesa nu e singură…?

REGELE: Cine știe cu ce năravuri s-a întors din Regatul Opus! Sigur ai fost cu ochii pe ea?

REGINA: Îți jur, bărbate, că n-a putut mișca în front!

REGELE: A, îl omor, oricine-ar fi în patul prințesei! A dezonorat-o și ne-a dezonorat și pe noi!

Regele smulge o halebardă din mâna unuia din paznici și intră val-vârtej în dormitor. Regina se năpustește după el. Se aud țipetele fetei și urletul Regelui. Apoi nu.

SCENA 3

Regele, Regina, apoi Sfetnicul, apoi Vraciul.

Sala tronului.

REGELE: (*Plimbându-se agitat*) Ce nenorocire!

REGINA: (*Frământându-și mâinile*) Mai e și vremea măritișului! Nici că putea să se nimerească mai rău!

REGELE: Un dezastru!

Intră Sfetnicul. Se înclină.

SFETNICUL: Am rezolvat, Majestate. Halebardierii sunt la popreală și nimeni altcineva nu știe de tărășenia asta.

REGELE: Măcar atât. Dacă se află, minunea mea nu-și mai găsește soț.

REGINA: Stați puțin! Cine mai stă de strajă noaptea la ușa prințesei?

Regele și Sfetnicul se privesc nedumeriți.

SFETNICUL: Păi…

REGELE: Păi…

SFETNICUL: Știu! Punem în fiecare noapte altă pereche de străjeri, iar dimineața îi executăm! Că-n închisoare nu știu câți mai încap. E cam plină…

REGELE: Da, da, da! E bine așa.

REGINA: Și când se termină străjerii?

REGELE: Da, și tu ai dreptate… E cam risipă…

REGINA: Am găsit! Îi aducem înapoi pe ăia doi, sub pază și sub legământul tăcerii. Așa o să fie singurii care mai știu, în afară de noi trei.

REGELE: Așa, așa! Și le spui că dacă vorbesc, hârști! (*Face semnul atârnării în ștreang*)

Sfetnicul iese.

REGINA: Dar prințesa…? Ce facem cu ea?

REGELE: I-am trimis vorbă Vraciului s-o consulte și să găsească un remediu.

REGINA: Deja știu prea mulți.

REGELE: Îl amenințăm cu ștreangul, iar după ce-o vindecă, îl trimitem… în China.

REGINA: A, da, China… Uitasem de China… (*După o scurtă pauză*) Dar s-a inventat China? Nu se va inventa mai târziu?

REGELE: Hă?! Atunci eu de unde știu de China?!

Intră Vraciul. Se înclină etc.

VRACIUL: Pot fi sincer, Majestate?

REGELE: Dacă e musai…

REGINA: Hai, grăiește odată!

VRACIUL: E inexplicabil. Prințesa nu are nimic. E sănătoasă tun.

REGINA: Și totuși! Sforăitul ăla… Cum se poate așa ceva?! Prințesele nu sforăie. Reginele nu sforăie. Regele nu sforăie!

VRACIUL: (*Descumpănit*) Vă rog să mă credeți că nu pot înțelege. Că e imposibil să sforăie.

REGINA: Și totuși, sforăie!

VRACIUL: Trebuie monitorizată, să vedem dacă se mai întâmplă.

REGELE: „Monitorizată”?

VRACIUL: Adică... Iertare, Majestate. E un cuvânt care încă nu s-a inventat.

REGINA: Ciudat... Întâi „China”, acum „monitorizare”...

REGELE: Adică?

VRACIUL: Trebuie supravegheată. Poate a fost un accident.

REGINA: Să sperăm.

REGELE: (*Pe gânduri*) Monitorizată, zici...

VRACIUL: Urmărită îndeaproape.

REGELE: Îndeaproape?!

VRACIUL: Ei nu chiar atât de aproape... dar...

REGINA: (*Pe gânduri*) Monitorizată, zici...

VRACIUL: Un pic pe-acolo, un pic... pe-aici...

REGELE: (*Revelație*) Atunci pe toți ar trebui...

REGINA: (*Exaltare bruscă*) Da, pe toți, și morți și vii!

REGELE & REGINA: (*Spre public*) De-aici nu veți mai ieși!

Marșul noii dictaturi

REGELE: Nimeni să nu știe!

REGINA: Nimeni să nu zică!

REGELE: Ferecat să fie
În spaimă și frică!

REGINA: Nimeni să nu scape!

REGELE: Vorbe să nu iasă!

REGINA: Pe pământ și ape
Groaza să vă coasă
Gurile căscate!

REGELE: Limbile voioase
Să fie tăiate!

REGINA: Toți – închiși în case!

VRACIUL: Viețile să-și teamă…?!

REGELE & REGINA: La ce-i bun și dulce
Să nu mai ia seamă!

REGELE: Nimeni nu se duce!

REGINA: Nimeni nu mai iese!

REGELE: Cuvintele să stea!

REGINA: Nimănui să-i pese
Decât de soarta sa!

VRACIUL: Dar asta-i teroare!

REGELE & REGINA: Dar un secret de stat
Doar dacă te doare
În cuget e păstrat!

VRACIUL: Ce coșmar se lasă...!

REGELE & REGINA: În van te vaiți și zici
Nouă nu ne pasă!
Haide, marș de-aici!
Vrem oameni mici și slabi
Vrem minți ferecate
Inimi goale, de sclavi
Și capete plecate!

Cântecul se oprește. Liniște.

REGELE & REGINA (*Spre public*) De-aici nu veți mai ieși!

SCENA 4

Prințesa, apoi Halebardierii, apoi Regina, apoi Regele.

Dormitorul Prințesei.

Prințesa tocmai s-a trezit. Cască, se întinde. Pe marginea patului, se privește într-o oglindă ovală, de mână. Țipă. Halebardierii năvălesc în dormitor. Prințesa își acoperă fața și țipă și mai tare. Halebardierii fug înspăimântați. Prințesa tace. Se uită din nou în oglindă. Țipă. Halebardierii își bagă doar capetele pe ușă. Prințesa aruncă cu oglinda spre ele. Capetele se retrag. Prințesa se prăbușește pe pat. După scurt timp, intră Regina. E agitată, îngrijorată etc., se apleacă deasupra Prințesei. Țipă. Țipă și Prințesa, ridicându-se ca un arc.

REGINA: Nu se poate!

PRINȚESA: Mamă! Ce se-ntâmplă cu mine?!

REGINA: Nimic, mamă.

PRINȚESA: (*Își arată chipul*) Ai văzut?! Asta numești „nimic"?!

REGINA: Trece. Sigur trece.

PRINȚESA: Da' n-aveau ce căuta aici! Pe fața mea! Coșuri, mamă! Am coșuri! Pe tenul meu perfect au apărut coșuri!

REGINA: Toată lumea are coșuri.

PRINȚESA: Eu nu sunt toată lumea! Tu ai avut coșuri?

REGINA: (*Simțindu-se vinovată*) Eu… eu… Păi… nu…

PRINȚESA: Vezi? Vezi?! Prințesele, reginele, regii nu au coșuri!

REGINA: O fi o nouă modă, draga mamii.

PRINȚESA: Atunci nu vreau să fiu la modă!

REGINA: Păi ție-ți plăcea să fii la modă.

Prințesa se lasă hohotind pe pat. Regina încearcă s-o consoleze.

PRINȚESA: O să mor!

REGINA: Am auzit că nu se moare de la coșuri. (*Spre public*) Nu-i așa?

Prințesa hohotește, se vaită etc. Intră Regele.

REGELE: Ce s-a mai întâmplat?!

REGINA: Nenorocire! Uite, uite!

Îi arată chipul Prințesei. Regele își duce mâna la inimă.

REGELE: O, o, o! E un blestem!

REGINA: (*Prințesei*) Hai, hai odorul meu drag, lumina ochilor mei… Spune-mi ce-ți dorește inimioara…? Orice vrei, noi îți oferim!

REGELE: Hm… hm… „Orice”… Ei, chiar orice… hm…

REGINA: (*Regelui*) Da, da, da! Orice! Suferința ei merită orice!

PRINȚESA: (*Brusc*) Vreau! Vreau! (*Ezită*) Vreau… (*Plânge din nou*) Nu știu ce să vreau. Am de toate. Nu știu să nu am ceva. (*Plânge și mai tare, se tăvălește etc.*) Nașpaaaa…!

REGELE: „Nașpa”? Ce-i asta? Asta-ți lipsește, „nașpa”? (*Tare, spre ușă*) Străjeri! Străjeri!

Halebardierii dau năvală.

Spuneți-i Sfetnicului să-i aducă „nașpa” Prințesei! Cea mai bună „nașpa”! Cea mai mare „nașpa”! Cea mai frumoasă „nașpa”!

Deși confuzi, de frică Halebardierii ies.

SCENA 5

Regele, Regina, apoi Guvernanta.

Sala tronului.

Regele stă neglijent pe tron, îi lipsește un papuc, coroana îi stă strâmb pe cap. Intră Regina.

REGINA: Ce faci?! Ești beat?!

REGELE: (*Evident beat*) Eu?! Noooooooo…

REGINA: Ai băut!

REGELE: . (*Se smiorcăie*)

REGINA: Halal rege! Dă apă la pisici!

REGELE: Hă? (*Nedumerit, spre public*) Nu era… „la șoareci”?!

REGINA: Șoareci, pisici, ce contează! (*Indignată*) Un rege care plânge! Halal!

REGELE: Da' o prințesă care sforăie…?! Care are coșuri pe față?!

REGINA: Lasă că trecem și peste asta. Am chemat cei mai buni vraci din toate

colțurile pământului. Cineva o să-i găsească leac și atunci, gata! Am scăpat!

REGELE: Vraci? Ha! Șarlatani! Dac-ar ști ceva, s-ar vindeca pe ei înșiși de sforăit, de acnee–

REGINA: De ce…?!

REGELE: Hă? A… de… acnee.

REGINA: Ce-i aia?

REGELE: Coșuri. Adică acnee. Cică așa le zice… științific.

REGINA: „Științific"?! Asta ce mai e? (*Regele dă să răspundă, dar Regina îl oprește*) Lasă, nu vreau să aflu. Prea multe cuvinte noi. Mă doare capul.

Intră Guvernanta. E terifiată.

REGELE: A, iat-o și pe Guvernanta fetei! (*Râde tâmp, de la băutură*) Ai o mutră… Hi hi hi! Ar trebui s-o schimbi.

REGINA: (*Guvernantei*) NU vreau să aflu. O să zici ceva groaznic – și nu vreau să știu…

GUVERNANTA: Majestate. Nici eu nu vreau să–

REGELE: (*Reginei*) Nu vrei?! Da' ce, e după tine?! (*Guvernantei*) Hai, spune!

REGINA: Treaba voastră! Eu plec! Dacă nu aud nenorocirea, nici nu există!

REGELE: Stai! (*Guvernantei*) Zi, scorpie, hai, dă-mi lovitura de grație! Nu de sabie străină o să pier. Noooooooo... (*Brusc, ton hotărât*) Gata, îți poruncesc să spui! Acum!

GUVERNANTA: (*După ezitări etc.*) Nu pedepsiți mesagerul, vă rog… Eu doar… Știți, Prințesa… a tras un pârț!

Regele cade de pe tron. Regina leșină.

SCENA 6

Prințesa, Guvernanta, apoi Regina.

Dormitorul Prințesei.

GUVERNANTA: Hai, trebuie să te ridici. Nu poți să zaci toată viața aici.

PRINȚESA: Numa' până mor.

GUVERNANTA: Vezi c-ai început să vorbești rău. Se zice „numai”, nu „numa”.

PRINȚESA: (*Exasperată*) Eu, Prințesa, fata perfectă, am tras un pârț, iar ție îți arde de-o literă lipsă !

GUVERNANTA: O prințesă vorbește întotdeauna corect și până la capăt.

PRINȚESA: (*Disperată*) Ce se întâmplă cu mine!? Sunt blestemată! Călătoria în Regatul Opus nu mi-a priit! Ar trebui ca tata să le declare război!

GUVERNANTA: Hai, sus și aranjează-te! Vin din nou pețitorii, trebuie să-i întâmpini alături de Rege și de Regină.

PRINȚESA: Cu fața asta plină de coșuri?! Cu pericolul de-a… de-a…

GUVERNANTA: …trage un pârț? Da! Fața ți-o dăm cu fond de ten și alte pomezi. (*Se apucă să o dea cu fond de ten*) Și te abții să… știi tu… Orice om normal așa face: se abține până ajunge în baie.

PRINȚESA: Să mă abțin? Ce-i aia?

Intră Regina.

REGINA: Ești gata? Hai, pețitorii te așteaptă! Și de data asta – fără mofturi!

PRINȚESA: Nici nu mă gândesc!

Regina cercetează fața Prințesei.

REGINA: Îhâm… Fondul de ten a acoperit aproape totul. Nu se vede nimic. Hai, sus!

Prințesa se ridică, însă fără convingere. Arată ca o mumie, atât e de „tencuită" pe față. Se mișcă țeapăn, cu grijă infinită.

REGINA: Mai repejor!

GUVERNANTA: Dacă se mișcă mai repede, îi crapă machiajul, Majestate.

REGINA: Important e să nu strănute. (*Prințesei*) Să nu strănuți, da?

PRINȚESA: De ce-aș strănuta?!

REGINA: Numa' zic.

PRINȚESA: „Numai” zici.

REGINA: Hă ?

PRINȚESA: (*Guvernantei*) Pe ea n-o corectezi?

GUVERNANTA: Nu-mi permit, draga mea.

REGINA: (*Prințesei*) Ce să-mi zică? (*Guvernantei*) Ce să-mi zici?

GUVERNANTA: Nimic, Majestate.

REGINA: Hm. Deci, ușurel, fata mea. Să nu te-apuce strănutatul, da?

GUVERNANTA: …Și mai ales… știi tu ce…

PRINȚESA: De ce să m-apuce strănutatul, mamă?!

REGINA: Nu știu. E curent în castel, trage pe sub uși… Și tu dormi cam subțirel îmbrăcată. Numa' cu cămașa aia de noapte de borangic…

PRINȚESA: Vrei să dorm într-un sac? Sau într-o pufoaică?

REGINA: Ce-i aia… „pufoaică”?

GUVERNANTA: Chiar, ce-i aia?

PRINȚESA: (*O dă cotită*) Nu pot vorbi prea mult, îmi crapă fața.

Ies cu grijă, țepene toate.

SCENA 7

Prințul de Aur, Prințul Diamantelor, Prințul de Platină, curteni, Făt-Nefrumos, apoi Prințesa, Regina, Guvernanta, suita.

Sala tronului.

Prinții șușotesc între ei. Rivalitatea pare să li se fi evaporat. Intră Prințesa cu Regina, Guvernanta și suita.

PRINȚUL DE AUR: O…!

PRINȚUL DIAMANTELOR: Vai…!

PRINȚUL DE PLATINĂ: Wow…!

PRINȚUL DE AUR: O mumie!

PRINȚUL DIAMANTELOR: O statuie!

PRINȚUL DE PLATINĂ: O… împăiată!

REGINA: Dragi oaspeți, Prințesa vă urează bun-venit. Cu ce daruri îi onorați perfecțiunea, precum și privilegiul de-a vă primi?

PRINȚUL DE AUR: (*Dregându-și glasul*) Știți, noi (*Se uită și spre ceilalți pretendenți*) am auzit că–

REGINA: Poftim?!

PRINȚUL DIAMANTELOR: A, nu, doar că în lume s-a dus vestea că–

REGINA: Cum îndrăzniți?!

PRINȚUL DE PLATINĂ: Vântul poartă niște vorbe ciudate, nemaiauzite, despre Prințesă…

REGINA: Imposibil! Vorbe de ocară, din cauza invidiei!

PRINȚUL DE AUR: E adevărat că Prințesa… are acnee?!

PRINȚESA: (*Nu mai suportă, izbucnește*) Minciuni și calomnii!! Sunt perfectă !

Exclamații în suită – dar și ale Prinților.

GUVERNANTA: (*Spre Regină*) Aoleu, a crăpat! (*Spre Doamnele de companie*) Repede, înconjurați-o, să nu se vadă!

Prințesa își duce mâinile la față, îngrozită. Se răsucește într-o parte, o Doamnă îi pune în față o oglindă. Prințesa țipă.

PRINȚESA: (*Doamnei de companie*) Ia-mi din față chestia asta! Dispari! Cum îndrăznești să-mi arăți propria-mi față?! Câtă nerușinare!

Doamna de companie fuge, îngrozită.

PRINȚUL DIAMANTELOR: Să-i vedem chipul!

PRINȚUL DE PLATINĂ: Vrem să ne arate fața!

PRINȚUL DE AUR: Să-și dezvăluie obrazul, dacă toate zvonurile sunt minciuni!

Regina protejează chipul Prințesei cu un voal.

REGINA: O prințesă nu trebuie să dovedească nimic! Tot ce spune ea e adevărul curat!

PRINȚUL DIAMANTELOR: Dacă nu ne arată obrazul, înseamnă că nu are curaj!

GUVERNANTA: Prinții trebuie să aibă curaj, nu prințesele!

PRINȚUL DE PLATINĂ: O prințesă fără curaj nu e perfectă!

GUVERNANTA: Prințesa noastră este perfectă! Nu trebuie să dovedească nimic! E mai presus de voi toți!

PRINȚUL DE AUR: Atunci de ce are nevoie de un Prinț? Dacă-i perfectă, nu are nevoie de nimic și de nimeni!

PRINȚUL DIAMANTELOR: Da! Nici de slujitoare, nici de guvernantă, de nimeni!

REGINA: Cum îndrăzniți?! Blasfemie!

Prințesa, scoasă din răbdări, se descoperă și-și arată chipul „crăpat" și cu coșuri. Pretendenții și chiar Doamnele de companie se înfioară. Lung moment de stupefacție. Apoi – rumoare, voci comentând prin propoziții precum: „E-adevărat!", „E sfârșitul lumii!", „Îngrozitor!" ș. a.

PRINȚESA: (*Și-a pierdut controlul*) Și da: SFORĂI!

Aceeași reacție a sălii. Regina și Guvernanta o privesc uluite.

GUVERNANTA: Ce-ai făcut?! Ce faci?! Ai înnebunit?!

Prințesa o fulgeră cu privirea. Guvernanta se dă înapoi.

Aria sfidării

Cântecul ei va fi interpretat pe fundalul corului format din cei prezenți (care va repeta de mai multe ori șirul propriu de versuri). Prințesa se adresează în general pretendenților și suitei, iar la sfârșit, Guvernantei.

PRINȚESA:	**CORUL:**
Ce dacă pielea-i toată acnee?	Suntem pierduți
Mă bucur că zeița-i femeie!	Sfârșitul lumii vine peste noi
Sub ochi crescut-au cearcăne grele –	Suntem pierduți
– Aceiași ochi încă răsfrâng stele!	Se umple lumea toată de strigoi
Ce bine-i să râgâi ca oricine!	Suntem pierduți
Sughiț – dar nu ca voi, sughiț ca mine!	Sfârșitul lumii se apropie
Căci ați prefăcut osanalele	Suntem pierduți

În bârfe ce umplu canalele!

Știm: lumea noastră e o copie!

Perfizi, ipocriți și interesați –

– Nicicând nu ați fost fii de împărați,

Ci doar robii poftelor primare,

Simpli muritori pierduți sub soare!

(*Se adresează Guvernantei*) Așa că nu mai întreba ce fac!

Într-o mișto femeie mă prefac!

(*Se adresează tuturor*) Și-acuma ies c-un splendid „ete scârț!"

Prințesa salută princiar c-un…

…Prințesa trage un pârț.

Apoi se duce spre Prinți, care se dau înapoi, șocați. Trece printre Doamnele din suită, printre pretendenți, așteaptă, apoi iese. În urma ei – tăcere absolută.

SCENA 8

Halebardier 1, Halebardier 2.

În fața ușii Prințesei.

HALEBARDIER 1: Ce chestie, bre…

HALEBARDIER 2: Mie-mi zici?!

HALEBARDIER 1: A-nnebunit prințesa!

HALEBARDIER 2: Mă-sa o ține numa-n leșinuri.

HALEBARDIER 1: Tat-so a dat în patima beției.

HALEBARDIER 2: Acum guvernează… guvernanta.

HALEBARDIER 1: Pfiuuuu…

HALEBARDIER 2: Jaleeeee…

Pauză lungă.

HALEBARDIER 1: Auzi, da' prințesa nu mai iese din dormitor? Nu m-ar deranja să-mi iau liber.

HALEBARDIER 2: Ai dreptate. De trei zile n-a mai ieșit.

HALEBARDIER 1: Vuiește castelul!

HALEBARDIER 2: Ce „castelul”? Tot regatul.

HALEBARDIER 1: Cică toată lumea!

HALEBARDIER 2: Pretendenții au dat bir cu fugiții.

HALEBARDIER 1: Regatele vecine și-au închis granițele. Cică prințesa ar avea o boală molipsitoare, așa că…

HALEBARDIER 2: Ei, na…

HALEBARDIER 1: Dacă-ți zic ! Prințesele celorlalte regate au fost închise în turnuri, păzite strașnic. Păsări de jad în colivii de aur.

HALEBARDIER 2: Hă?

HALEBARDIER 1: Așa zic învățații.

HALEBARDIER 2: Da' unde dai tu nas cu învățații?!

HALEBARDIER 1: Se mai nimerește. Ce, acu' nu stau la ușa unei Prințese?!

HALEBARDIER 2: Asta nu-nseamnă că Prințesa îți și spune ce crede despre lume și viață. Poate… ușa! (*Râde*)

HALEBARDIER 1: Ei, da, și ușa poate să mai spună câte ceva…

HALEBARDIER 2: Prea multe ore de serviciu te fac să bați câmpii.

HALEBARDIER 1: Ba nu. Uite…

Se apropie de ușă, pune urechea, ascultă.

HALEBARDIER 2: Vrei să mai auzi sforăitul prințesei? (*Râde*) Poate te prinde că tragi cu urechea și-o să-ți stea picioarele unde… știi tu…

HALEBARDIER 1: Nu trag cu urechea. Ascult… ușa.

HALEBARDIER 2: Dacă zicea asta regele nostru cel căzut într-o ploscă de vin, nu mă miram. Da' tu…

HALEBARDIER 1: Șșșșșșșșșșșșt! Ușa zice…

HALEBARDIER 2: Zice…

HALEBARDIER 1: Șșșșșșșșș... Zice... (*Alt ton*) Sforăie.

HALEBARDIER 2: Ce ți-am spus?

HALEBARDIER 1: Prințesa... sper că ea... sforăie.

HALEBARDIER 2: Speri că ea? Dac-ar sforăi ușa, toate problemele ar dispărea. E foarte rău că tot prințesa sforăie, și nu ușa.

HALEBARDIER 1: Unde-ai auzit tu de ușă care sforăie?

HALEBARDIER 2: Da' de o ușă care vorbește – tu unde-ai auzit?!

Brusc, amândoi spre public:

HALEBARDIER 1: Voi auziți ce spunem...?!

HALEBARDIER 2: Uite unde te poate duce... o prințesă care sforăie...

HALEBARDIER 1: Voi ce ați face în locul prințesei?

HALEBARDIER 2: Voi ce ați face în locul prinților?

HALEBARDIER 1: (*Spre Halebardier 2*) Mai bine-am trage un pui de somn.

HALEBARDIER 2: (*Spre Halebardier 1*) Ai dreptate. Nu văd rostul păzitului. Toți fug de prințesă, nimeni n-o vrea și nu-i vrea răul.

HALEBARDIER 1: Păi sforăitul ăla... nu-i rău destul?!

HALEBARDIER 2: Sforăitul o păzește de orice pericol.

Râd amândoi, dar trist. Se întind pe jos. Adorm.

SCENA 9

Intră Făt-Nefrumos. Nu e frumos – dar nici urât. Nu-i semeț, ci firesc. În orice caz, nu-i perfect. Trece printre străjerii adormiți, intră în dormitorul Prințesei. Prințesa zace în pat, distrusă. Arată deplorabil, neîngrijită, însă purtarea, vom vedea, îi va fi normală.

PRINȚESA: Ești… real?

FĂT-NEFRUMOS: Adică?

PRINȚESA: Nu ești. N-ai cum.

FĂT-NEFRUMOS: Ai… băut?

PRINȚESA: N-am voie. (*Scurtă pauză*) De fapt… nici nevoie. Cu beția e responsabil tata.

FĂT-NEFRUMOS: Și mama?

PRINȚESA: Poftim?

FĂT-NEFRUMOS: Regina… cu ce e responsabilă?

PRINȚESA: Cu leșinurile.

FĂT-NEFRUMOS: Pare că nu-ți pasă.

PRINȚESA: Chiar nu-mi pasă. (*Scurtă pauză*) Da' nu știu de ce vorbesc cu ceva care nu există.

FĂT-NEFRUMOS: De ce crezi că nu exist?

PRINȚESA: Tu nu exiști... pentru că... eu sforăi.

FĂT-NEFRUMOS: Wow!

PRINȚESA: Dacă nu sforăiam, acum eram perfectă și inaccesibilă.

FĂT-NEFRUMOS: Aha.

PRINȚESA: Dar cum nu mai sunt perfectă, tu n-ai cum să fii real.

FĂT-NEFRUMOS: Ei, na!

PRINȚESA: Nimeni nu mă vrea. Așa că mai bine mănânc jeleuri.

FĂT-NEFRUMOS: Jeleurile sunt cele mai puternice elemente din univers.

PRINȚESA: (*Îl aprobă, în timp ce bagă jeleuri în ea*) Îhî.

FĂT-NEFRUMOS: Nu le poate rezista nimeni.

PRINȚESA: Nici nu le rezist. Le *mânc*!

FĂT-NEFRUMOS: „Mănânc”.

PRINȚESA: Da, le!

FĂT-NEFRUMOS: „Mănânci”, nu „mânci”.

PRINȚESA: Ce aveți toți cu gramatica asta?! Indiferent că „mănânc” sau „mânc”, eu tot jeleuri înghit!

Prințesa bea dintr-o carafă. Apoi râgâie. Făt-Nefrumos o privește intrigat-amuzat.

PRINȚESA: Ce?

FĂT-NEFRUMOS: A, nimic.

PRINȚESA: Ei, da. Știi... nu pot să nu râgâi. Mai ales când beau apă cu bule.

FĂT-NEFRUMOS: Ce-i aia?

PRINȚESA: Sifon.

FĂT-NEFRUMOS: ?!

PRINȚESA: Se va descoperi mai târziu, mult mai târziu. Atunci când lumea va uita c-a existat o prințesă care sforăia.

FĂT-NEFRUMOS: E prea de tot ca să fie uitat așa ceva.

PRINȚESA: Ce știi tu? Tu nu exiști. Ești doar în imaginația mea. Ești halucinația *care* mi-o provoacă jeleurile.

FĂT-NEFRUMOS: „Pe care”.

PRINȚESA: Poftim ?

FĂT-NEFRUMOS: „Pe care”, nu „care”.

Prințesa ridică din umeri.

FĂT-NEFRUMOS: Poate că eu sunt chiar Prințul Jeleurilor.

PRINȚESA: Nu există așa ceva.

FĂT-NEFRUMOS: Dacă există o Prințesă care râgâie, atunci poate exista orice.

Prințesa izbucnește în plâns. Făt-Nefrumos se apropie s-o consoleze.

PRINȚUL: Hai, hai, prințeso, nu plânge…

PRINȚESA: (*Mai miorlăie un pic, apoi își șterge lacrimile*) Nimeni nu mi-a zis așa, „prințeso”, cu „p” mic…

FĂT-NEFRUMOS: De unde știi că l-am zis cu „p” mic ?

PRINȚESA: Nu era cu „p” mic ?

FĂT-NEFRUMOS: Era.

PRINȚESA: (*Revelație bruscă*) Ce aproape ești.

Făt-Nefrumos se dă înapoi.

A, nu…

Făt-Nefrumos se reapropie, chiar mai mult.

Ei, nici chiar așa…

Făt-Nefrumos nu se mai dă înapoi. Prințesa îl privește intrigată.

Doar mama, tata și guvernanta au fost atât de aproape de mine.

FĂT-NEFRUMOS: Aha.

PRINȚESA: (*După o pauză*) Deci nu ți-e frică.

FĂT-NEFRUMOS: Frică?

PRINȚESA: Știi tu… că te molipsești.

FĂT-NEFRUMOS: Aaa… Asta era…

PRINȚESA: (*Brusc intrigată*) Chiar, ce cauți aici?! Cum ai intrat?! Ce vrei de la mine?! (*Se retrage în vârful patului*) Sunt ciumată! Am acneeeeeeeeeeee!

FĂT-NEFRUMOS: Și eu.

PRINȚESA: (*Uluită*) Ce?! Vezi, deja ai luat! Fugi!

Făt-Nefrumos se preface că pleacă.

PRINȚESA: Stai! Unde pleci?

FĂT-NEFRUMOS: Păi n-ai zis să…?

PRINȚESA: Eu am zis, da' tu ce, te iei după mine?

FĂT-NEFRUMOS: Păi nu ești Prințesa?

PRINȚESA: Acum ai zis cu majusculă.

FĂT-NEFRUMOS: Chiar te pricepi.

PRINȚESA: Normal! Doar sunt perfec– (*Se oprește, începe să plângă*)

FĂT-NEFRUMOS: (*Consolator*) Ei, hai că–

PRINȚESA: Ai venit să-ți bați joc de mine?! Eu sunt o prințesă, deci cu

minusculă! Mai mult – sunt o prințesă disperată!

FĂT-NEFRUMOS: Îmi dau seama.

PRINȚESA: (*Oprindu-se din plâns*) Tot n-ai plecat? Ești dubios.

FĂT-NEFRUMOS: Nu știam că o Prințesă folosește cuvinte din astea, gen „dubios". E dubios…

PRINȚESA: Iar ai zis cu majusculă.

FĂT-NEFRUMOS: De ce-s dubios?

PRINȚESA: Ai acnee. Nu fugi de mine. Ai trecut de străjeri…

Făt-Nefrumos dă din mână a „ăștia-s străjeri?".

PRINȚESA: (*Revelație*) Ia stai! Dacă ai acnee… nu ești Prinț!

FĂT-NEFRUMOS: Nu sunt Prinț. Nici prinț. Dar nu fiindcă am acnee.

PRINȚESA: Și-atunci… ce cauți aici?!

FĂT-NEFRUMOS: Uite, ca să nu mai lungim vorba… Îmi placi.

PRINȚESA: Mă placi?! Pe mine?! Ești sigur? Eu sforăi, am acneee, râgâi… și… știi tu… așa cum știe tot regatul…

FĂT-NEFRUMOS: Așa, și?

PRINȚESA: Păi… eu sunt disperată. O să te vreau. Că oricum– (*Se oprește*)

FĂT-NEFRUMOS: …Oricum…?

PRINȚESA: A, nimic.

FĂT-NEFRUMOS: …Oricum nu te vrea nimeni. Și-n orice caz, nici un Prinț.

Prințesa îl privește jenată.

Ai dreptate. Unde mi-a fost mintea?!

Făt-Nefrumos se îndreaptă spre ușă.

PRINȚESA: Stai! Stai! Eu sunt… disperată!

FĂT-NEFRUMOS: Și crezi că e de ajuns?

PRINȚESA: Da!

FĂT-NEFRUMOS: Chiar…?

PRINȚESA: A, nu ăsta era răspunsul corect?

FĂT-NEFRUMOS: Tu chiar ești o Prințesă. Dar eu voiam… o prințesă.

PRINȚESA: Adică nu cu majusculă, ci cu minusculă?!

FĂT-NEFRUMOS: Da. Numai că…

Făt-Nefrumos renunță să mai răspundă. Iese.

SCENA 10

PRINȚESA:(*Se adresează publicului*): Deci așa e să fii ne-Prințesă… Nu te mai vor Prinții, ci oamenii obișnuiți. Sforăi, râgâi, sughiți, ai acnee (ce groaznic sună!). Nu te venerează nimeni – sau te venerează un băiat… ca toți băieții. Nu te mai aclamă mulțimile, nu ți se mai fac toate poftele, nu se mai uită nimeni la tine cu gura căscată. Mă rog, în afară de soțul tău cel obișnuit. (*Pauză*) Cum trăiesc toți oamenii ăștia care nu sunt prinți și prințese?! Și sunt atâția… Mult mai mulți decât noi, cei de viță regală… Foarte mulți… (*Pauză*) Da, voi sunteți așa de mulți și așa de… normali…! Cum reușiți să trăiți așa?! Cu coșuri, cu… alunițe! O, groaznic! Cu… gazele alea din stomac… Îhhhhh…! Zău, spuneți-mi, cum vă descurcați? Mie mi se pare foarte greu. Groaznic! Spuneți, vă rog! (*În funcție de răspunsurile publicului, se improvizează. Eventual se adaugă ceea ce urmează:*) Știu, sunteți prea mici ca să știți răspunsul… Dar când o să creșteți,

să vă aduceți aminte de întrebarea mea. Și să-mi răspundeți. Mă veți găsi pe undeva, pe vreo scenă, pe vreo „rețea de socializare” – știu, în regatul meu încă nu s-a inventat, dar… până vin timpurile voastre… se schimbă lucrurile…

SCENA 11

FĂT-NEFRUMOS: (*Se adresează publicului*) Voi ce ziceți? Are rost să mă întorc la ea? Dacă ar mai vrea vreun Prinț, eu n-aș mai avea nici o șansă. Nu-i așa? Prințul de Aur, Prințul Diamantelor, Prințul de Platină… Frumoși, bogați. Fără coșuri sau fără pârțuri. Deci… s-o cer de soție? Ce ziceți? E o domnișoară disperată și singură. Dacă îi devin soț, poate că va deveni prințesa mea. Dar dacă îi trec coșurile și sforăitul…? Atunci ce-o să facă? N-o să-i pară rău că m-a luat…? N-o să vrea din nou un Prinț? (*Pauză*) Eu o plac așa… umană cum e… și n-aș vrea s-o mai văd nefericită. Poate merită o șansă. Voi ce ziceți? Merită?

SCENA 12

În funcție de decizia publicului (obținută prin vot, într-un fel sau altul, după un eventual schimb de argumente și contrargumente), această scenă se va juca în varianta A sau în varianta B.

Varianta A: publicul a hotărât ca Făt-Nefrumos să-i dea o șansă Prințesei

Făt-Nefrumos se întoarce la Prințesă. Îngenunchează, în semn de iubire și de cerere în căsătorie. Prințesa, cu toată fața acnee și fericire, îi acceptă omagiul și cererea, îi dă mâna și ies împreună din dormitor. Halebardierii se trezesc, jenați și uimiți, ies agitându-se să anunțe evenimentul, așa că în câteva clipe scena se umple de toate personajele, care se bucură, aruncă cu flori, orez, confetti (Prinții refuzați, cu roșii, mere, ouă).

Varianta B: publicul a hotărât ca Făt-Frumos să nu-i mai dea nici o șansă Prințesei

Făt-Nefrumos iese din scenă. Prințesa rămâne singură și tristă.

Heblu

apariție: **iulie 2021**

Editura UNITEXT a UNITER
Str. George Enescu nr. 2-4
010305 București, România
Tel: 021 3153636, 021 3113214
www.uniter.ro
Volum tipărit la **VIZUAL-GRAPH SRL**